

# DE WEG NAAR DE HEMEL VRIJGEMAAKT

Een preek uitgesproken door C.H. Spurgeon, in de Metropolitan Tabernacle, Newington.

*Verhoog de gebaande weg, zuiver hem van stenen. Jesaja 62:10*

"Zuiver hem van stenen" — dat wil zeggen: van de Koninklijke weg. Maak de weg vrij, baan ruimte voor komende zondaars en verwijder alle struikelblokken. Maak het evangelie helder en eenvoudig, en help hen die onderweg naar de Verlosser worden gehinderd of belemmerd. Zulke stenen bestaan werkelijk, en Satan doet er alles aan hun aantal te vermeerderen. De dienaren van de Heere behoren ze weg te nemen — dat is mijn doel. Ik ben niet van plan meer te doen dan dat. Mijn voornemen is eenvoudig: met helderheid van denken en spreken wil ik de zaken aanpakken die zondaars verhinderen tot Christus te komen. Misschien brengt de Eeuwige Geest hen, terwijl wij dit werk doen, tot Jezus, zodat zij terstond verlossing vinden. Laten daarom allen die reeds gered zijn ernstig de Heere aanroepen om Zijn verlossende hulp en troostende genade.

Geliefde vrienden, wanneer mensen in nood tot Jezus komen, blijken zij vaak hun eigen grootste vijanden te zijn. Met opmerkelijke vindingrijkheid bedenken zij redenen waarom juist zij niet gered zouden kunnen worden. Een vreemde obsessie lijkt hen te beheersen, zodat zij hemel, aarde en zelfs de hel afzoeken naar argumenten om ontmoedigd te raken. Ze verzinnen moeilijkheden waar die in werkelijkheid niet bestaan. Vaak staat de voorganger, wiens taak het is om de kleinen in het geloof te verzorgen, daardoor voor grote verwarring. Ondanks zijn ervaring met mensen van vergelijkbaar karakter, wordt hij keer op keer verrast door de zonderlinge en nieuwe bezwaren die ontwaakte zondaars bedenken, en de redenen die zij aandragen waarom zij niet in Jezus Christus zouden moeten geloven. Het is haast niet te bevatten dat de menselijke geest zichzelf zo in de knoop kan leggen. Zoveel zondaars, zoveel redeneringen — ieder heeft zijn eigen logica waarmee hij probeert het onmogelijke van zijn eigen redding te bewijzen.

Bij nader inzien is dit niet zo opmerkelijk, want zij hebben lang in zonde geleefd. Het is geen wonder dat zij, wanneer zij hun toestand beginnen in te zien, door angst verward raken. Wie zou niet vol

angst zijn als hij plotseling de hel onder zijn voeten zou zien opengaan? Ze hebben de laatste tijd niets anders gegeten dan onbevredigende kaf, die misschien goed is voor varkens, maar geen mensen kan voeden. Geen wonder dat ze erg zwak zijn en nauwelijks naar het huis van de Vader kunnen strompelen.

Arme zielen — hun hart bonst in hun keel, want ze weten niet wat er nu zal gebeuren. Ze horen slechts een verschrikkelijk geluid, als dat van de vernietigende engel die hen met wraakzucht achtervolgt. Ze weten dat God boos op hen is, maar begrijpen nog niet Zijn grote liefde voor berouwvolle zondaars. Ze lijken op mensen die 's nachts in een bovenkamer opschrikken wanneer iemand “brand!” roept, zonder te weten welke kant ze uit moeten vluchten. Of ik kan hen vergelijken met zeelieden die in doodsgevaar op zee verkeren, wankelend als dronkaards onder de zwiepende golven, radeloos en zonder hoop. Ik verwonder mij er dan ook niet over, zeg ik, dat zij de troost die wij hun aanbieden afwijzen. Het is immers een bekend teken van een ernstige ziekte dat de patiënt alle voedsel weigert. Zijn eetlust is verdwenen; hij is te zwak om te eten, en zijn ziel nadert de poorten van de dood.

Naast angst en krachteloosheid worden zoekende zondaars vaak het doelwit van hevige aanvallen van de grote vijand van hun ziel. Wanneer Satan ziet dat een ziel naar Christus toekomt, haast hij zich om de twijfels en angsten van die mens te versterken, zodat er een dubbele storm in diens geest losbreekt. Voor de duivel is het dan “nu of nooit”. Hij beseft dat als hij die arme zielen nu niet verscheurt en tot wanhoop drijft, zij weldra zullen behoren tot de kudde van Christus — waar hij hen nooit meer zal kunnen raken.

Zij zijn zojuist ontsnapt uit de hand van de oude slavendrijver. Als hij hen niet weet terug te brengen en opnieuw met ketenen te binden, zal hij zijn gevangenen voorgoed verliezen. Want zij zullen de Morgenster volgen en het land van vrijheid binnengaan, waar zijn zweep hen niet langer kan raken. Daarom gebruikt hij dubbele sluwheid en wreedheid om arme, zoekende zondaars te onderdrukken en in verwarring te brengen. Zij verkeren in een gemoedstoestand waarin zij bereid zijn alles te geloven wat tegen henzelf spreekt, en juist daarop speelt de aartsbedrieger op afschuwelijke wijze in. Met een gekweld geweten en Satan op hun hielen is het dan ook geen wonder dat zoekende zondaars in een doolhof terechtkomen en nauwelijks weten welke weg zij moeten inslaan. Zij zien geen enkele reden tot hoop, maar duizend redenen tot wanhoop. Daarom is het een heilige en noodzakelijke taak om de struikelblokken uit de weg van deze arme beginners te verwijderen.

Nadat ik dit goede werk heb verricht, wil ik nog iets beters doen: ik zal de komende zondaar wijzen op Hem die in eigen persoon alle ware struikelblokken volledig heeft weggenomen. Zo blijft er niets meer over dat de zondaar van zijn God kan scheiden, mits hij bereid is zich te bekeren en te geloven in de Heere Jezus Christus.

I. Laten we, om te beginnen, enkele obstakels uit de weg ruimen en ons richten op een oud en veelvoorkomend probleem: ik doel hier op DE LEER VAN DE UITVERKIEZING. Velen zeggen: “Misschien ben ik niet een van Gods uitverkorenen. Het kan zijn dat mijn naam niet geschreven staat in het boek des levens van het Lam.” Ongeloof hamert op dit punt — het is een geliefd onderwerp bij twijfelaars.

Denk echter niet, beste vrienden, dat ik zal proberen de mysteries van de voorbestemming te verklaren, of dat ik de leer van de uitverkiezing op enigerlei wijze wil ontkennen. Ik geloof dat deze leer even waar is als het bestaan van God zelf. Ik ben ook niet van plan de metafysische moeilijkheden te verhelderen die door een subtiële denker tot in het oneindige kunnen worden opgeworpen. Die taak laat ik graag aan anderen over — en ik wens hun er veel genoegens bij. Zou ik zelf zo’n onderneming wagen, dan zou ik zijn als Sisyphus, die vergeefs een steen de heuvel op rolde om hem telkens weer omlaag te zien vallen.

De moeilijkheden rond vrije wil en voorbestemming hebben altijd bestaan, bestaan nog steeds en zullen blijven bestaan tot het einde van de wereld — ja, zelfs tot in de eeuwigheid. Beide zijn naar mijn overtuiging waar, maar waar zij elkaar ontmoeten weet niemand behalve God. Toch is er een eenvoudige en troostende benadering, zoals John Bunyan die geeft in zijn boek *Grace Abounding*, dat ik van harte aanbeveel aan iedere gekwelde ziel. In zijn autobiografie vertelt hij hoe hij lange tijd verward was over deze leer, totdat uiteindelijk deze gedachte bij hem opkwam: “Zoek in het Boek van God en kijk of er ooit een zondaar was die op Jezus vertrouwde en werd afgewezen.”

Dus ging de goede man aan het werk en las het Boek van het begin van *Genesis* tot het einde van *Openbaring*. Maar hij vond geen enkel voorbeeld van een zondaar die tot Christus kwam en werd verworpen omdat hij niet uitverkoren was. Toen was de strik verbroken, en hij zei: “Dan zal ik zelf gaan, want Hij zal mij niet afwijzen.”

Er is een praktische en verstandige manier om uit deze moeilijkheid te komen. Ik ken geen betere benadering dan eenvoudigweg te zeggen: “Ik zal naar Jezus gaan, omdat Hij mij daartoe uitnodigt en

omdat Hij heeft gezegd: 'Wie tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.' Als ik tot Hem ga en Hij zou mij verwerpen, dan zou Hij zijn belofte hebben gebroken — maar dat kan Hij nooit doen. Daarom durf ik op Zijn bloed te vertrouwen en de redding van mijn ziel in Zijn handen te leggen.”

U handelt in andere zaken immers op dezelfde manier. Wanneer u ziek bent, weet u niet of u voorbestemd bent om beter te worden, maar u roept de dokter. U kunt niet zeggen of u voorbestemd bent om rijk te worden, maar u probeert toch geld te verdienen. U weet niet of u de dag zult overleven, maar u werkt om in uw levensonderhoud te voorzien. Zo doorbreekt het gezond verstand de knoop die pure redenering nooit volledig kan ontwarren. Laat daarom de spitsvondigheden van het argument voor wat ze zijn en handel als verstandige mensen: ga naar Jezus en probeer of Hij u zal afwijzen — u zult ontdekken dat Hij u ontvangt en redt.

Een andere veelvoorkomende moeilijkheid is een diep gevoel van zonde. Bij sommigen komt het besef van schuld en de angst voor Gods toorn voort uit de herinnering aan één uitzonderlijke zonde. Ik heb mensen ontmoet die meer werden gekweld door één gruwelijke overtreding dan door alle zonden van hun verdere leven samen. Die ene zwarte vlek stond voortdurend voor hun ogen, dag en nacht, alsof hij zich in hun ziel had gebrand.

Bij anderen is het echter niet één zonde, maar de hele opeenstapeling van ongerechtigheden — het vage, maar verpletterende gewicht van een leven vol onverschillig ongeloof. Zij kunnen hun zonden niet tellen en doen dat ook niet meer; toch weten zij dat ze talloos zijn. Al die zonden rijzen om hen heen op als wilde zeeën die op hol slaan, als een roedel hongerige wolven die huilen om hun prooi, of als donkere wolken en stormwinden die dreigen een half gezonken schip te overspoelen. Zo komt het dat velen zich nauwelijks kunnen voorstellen dat redding voor hen nog mogelijk is.

Geef mij uw hand, mijn broeder, en laat mij u iets zeggen: denkt u werkelijk dat Christus voor niets aan het kruis is gestorven? Er moest een diepgaande reden zijn voor zo'n wrede en schandelijke dood. Die reden was grote zonde. Als er geen grote zonde bestond, zou er ook geen grote Verlosser nodig zijn geweest. Wees er daarom zeker van dat de Verlosser groter is dan uw zonde, en dat Zijn verdienste oneindig meer weegt dan uw schuld.

Zoals de dichter Isaac Watts zei (1674–1748): “Stel dat alle zonden die mensen ooit hebben begaan — in hun wil, in hun woorden, in hun gedachten en in hun daden, sinds de schepping van de wereld — op het hoofd van één arme zondaar zouden worden gelegd. Dan nog zou de stroom van Jezus’

kostbare bloed, zodra die op hem werd toegepast, die vreselijke last volledig wegwassen”.

Stel dat de zwartste zondaar, staande buiten de poorten van de hel, op dat moment in Jezus zou geloven – dan zouden al zijn zonden terstond verdwijnen. Want er schuilt een oneindige kracht in het bloed van Jezus Christus, die *“het niet als roof beschouwd heeft aan God gelijk te zijn”*. Als de Zoon van God zelf heeft geleden onder de gesel van Gods gerechtigheid, dan, geliefden, moet dat plaatsvervangende lijden een verdienste hebben die elk menselijk begrip te boven gaat. Voelt u de last van uw zonde? Denk dan aan deze belofte: *“Elke zonde en elke godslastering kan de mensen worden vergeven.”* En bedenk ook dit: *“Het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde.”* En luister nogmaals naar dit woord van God: *“Kom nu, laten wij samen een rechtszaak voeren, zegt de HEERE. Al waren uw zonden als scharlaken, ze zullen wit worden als sneeuw; al waren ze rood als karmozijn, ze zullen worden als witte wol.”*

Weet u, ik ben dankbaar dat ik hierover met u mag spreken. Toch voel ik ook een huivering dat ik het misschien niet zeg zoals ik zou moeten. O, wat verlang ik ernaar dat arme, gekwelde zondaars zouden begrijpen dat hun zonde hen niet hoeft te weerhouden om tot de verzoende God te komen. Het bloed van Jezus Christus heeft alle overtredingen van hen die tot Hem komen en in Hem rusten, voor altijd uitgewist voor de troon van gerechtigheid. Als u gelooft in de door God gezonden Verlosser, dan is uw zonde al weggenomen en bent u aangenomen in de Geliefde.

Een andere hindernis voor sommigen is de angst dat de dag van genade voorbij zou zijn. Misschien treft dit slechts één of twee onder u, maar die enkelen zijn kostbaar in Gods ogen, en ik moet hen opzoeken. Lees opnieuw *Grace Abounding* van John Bunyan, en u zult zien hoe hij opschreef dat hij dacht: *“O, had ik mijn hart maar zeven jaar geleden aan God gegeven – nu is het zeker te laat.”* Toen herinnerde hij zich de opwekking die had plaatsgevonden in de kleine baptistenkerk van Bedford, en hij zei bij zichzelf: *“God heeft al degenen gered die Hij in Bedford wilde redden, maar deze arme ketellapper zal Hij nooit meer redden. Mijn dag van genade is voorbij.”*

Ik weet niet precies waar dat idee van een “dag van genade” vandaan komt. Ik ben niet zeker van de juistheid van die leer, maar als ermee bedoeld wordt dat iemand die zich in dit leven bekeert en gelooft tóch te laat zou kunnen zijn, dan verwerp ik die gedachte volkomen. Eén ding staat vast: er is nog nooit een zondaar geweest die in Jezus geloofde en ontdekte dat hij te laat kwam om gered te worden. Nog nooit heeft iemand in dit leven tot God om genade geroepen, op grond van het bloed

van Jezus, en als antwoord gehoord: “*Uw dag van genade is voorbij.*” Zoiets bestaat eenvoudigweg niet.

Hoe zou iemand durven beweren dat de dag van genade van een ander voorbij is? Toen de handen van de moordenaar aan het kruis werden vastgenageld en hij daar bloedend hing, stervend, met de vogels van de hemel wachtend om zijn vlees te verscheuren, leek het inderdaad alsof zijn dag van genade voorbij was — en toch brak juist toen zijn dag van heerlijkheid aan. Want de Verlosser sprak: “*Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn.*” De genade van de Heere kan op elk moment, op elk uur, een mens bereiken. Het is nooit te laat om in Jezus te geloven. Beste vriend, het is niet te laat voor u. Geloof niet in de leugen van Satan; kom, en wees welkom — de poorten van genade staan nog altijd wijd open.

De heer Bunyan ontsnapte aan die verzoeking door een eenvoudige maar krachtige methode: hij las ijverig in de Schrift, totdat hij dat vers vond (u herinnert zich wellicht dat onze vrienden, de Jubilee Singers, het zongen): “*Er is nog plaats!*” Toen dacht hij: “*Dan is mijn dag van genade nog niet voorbij.*” **Er is nog plaats!** Houd dat vast, alstublieft, u die vreest dat uw tijd van hoop verstreken is. **Er is nog plaats.** Blijf niet weg, broeders, blijf niet weg — de engel roept nog steeds: er is nog plaats in de hemel voor u. Laat u niet door de demon van ongeloof verleiden om grenzen te stellen aan Gods genade of Zijn macht te beperken. Kom en leer de oneindige barmhartigheid kennen van uw genadige God.

Ik ben mensen tegengekomen die over een zeer ernstige hindernis zijn gestruikeld — iets wat sommigen van u misschien nooit hebben ervaren, en ik hoop dat dat ook zo blijft. Het is dit: zij worden gekweld door neigingen tot godslasterlijke gedachten. Hoe ernstiger iemand is in zijn geloof, hoe groter de kans dat hij met deze verzoeking te maken krijgt, vooral wanneer hij lichamelijk verzwakt is.

Ik zou het nooit hebben geloofd als ik het niet zelf had meegemaakt: dat er zulke afschuwelijke, goddeloze en godslasterlijke gedachten kunnen opkomen in het hart van oprechte mensen — tegen hun wil en zonder hun instemming — tot hun diepe afschuw en ontzetting. Ik herinner mij dat ik als kind eens een man hoorde vloeken; het was de eerste keer in mijn leven dat ik dergelijke woorden hoorde, en het sneed door mijn ziel als een zweepslag. Nooit vergeet ik dat moment. En toch, toen ik later onder overtuiging van zonde kwam en de Heere zocht, drongen zich aan mij gedachten op

— gedachten die ik nu niet eens durf te herhalen — juist op het ogenblik dat ik wilde bidden. Ik sprong op van schrik, alsof ik van mijn knieën werd opgeschrikt door een plotselinge pijn.

Wanneer ik om genade probeerde te roepen, kwam er plotseling een vreselijke gedachte in mij op — een gruwelijke zin die ik nog nooit van iemand had gehoord en die ik zelf nooit had kunnen bedenken — en die mij bijna van de troon der genade verdreef. Welnu, geliefden, misschien kunt u zulke gedachten niet goed begrijpen, en ik zou u ook aanraden dat niet te proberen. Ik geloof dat dit het werk van Satan is, die heimelijk zijn eigen gedachten in uw ziel werpt. Het zijn niet uw gedachten. Laat ze u er daarom niet toe brengen te wanhopen, maar laat ze u drijven tot Jezus Christus.

Zeg tot de Heere dat u die gedachten, als ze werkelijk uit uzelf komen, verafschuwt en smeeke Hem om ze van u weg te nemen. Maar als ze van Satan afkomstig zijn, bid dan dat de Heere hem wil bestraffen, zodat u rust en vrede mag ontvangen. En ik wil u nog iets zeggen: zelfs als deze gedachten wel van u komen en u werkelijk schuldig bent, doe Christus dan de eer door te geloven dat Hij ook deze kan vergeven. Werp uzelf met al de onreinheid van uw gedachten, hoe donker en zwaar ze ook lijken, aan Zijn voeten — en Hij zal u ondanks alles verlossen. Een kleine zondaar kan Christus slechts weinig eer geven door op Hem te vertrouwen; maar u, die uzelf de grootste zondaar voelt, kunt Hem des te meer eer bewijzen door te geloven dat Zijn kostbaar bloed ook u kan reinigen, dat Hij machtig is om allen die door Hem tot God komen volkomen zalig te maken.

O ziel, laat deze godslasterlijke gedachten u niet van Jezus afhouden, maar juist naar Hem toe drijven. Dan zal de duivel merken dat zijn doel mislukt is en ophouden u daarmee te kwellen. Ga staan aan de voet van het kruis, besluit daar te blijven, en Satan zal van u wegvlugten.

Een andere hindernis waar velen over struikelen, is juist het ontbreken van een vreselijke gedachte, een diepe angst of een hevige innerlijke ontsteltenis. Ik heb mensen gekend die in Jezus Christus geloofden zodra Hij hun werd verkondigd en die zonder veel moeite vreugde vonden in Hem. Maar kort daarna zeiden zij: *“Dit kan geen echte bekering zijn, want ik heb niet de angst en pijn ervaren die anderen hebben doorgemaakt.”* Er is een grote groep mensen aan wie wij Christus hebben verkondigd, die op alle aansporingen reageerden met woorden als: *“O, maar wij voelen geen vrees voor de Heere. Wij zijn niet in wanhoop gestort, wij worden niet gekweld door vreselijke voorgevoelens; daarom zijn wij vast niet op de juiste weg en kunnen wij niet verwachten dat wij gered*

*zullen worden.”*

Beste vriend, als u tot Jezus mag komen zonder zo door de Boze te worden aangevallen, wees daar dan niet bezorgd over, maar verheug u juist daarin. Als u deze verschrikkingen niet kent, wees dan dankbaar dat u ervan bent gespaard. Dank God dat Hij u tot Christus heeft geleid zonder dat u eerst door diepe duisternis of buitensporig ongeloof hoefde te gaan. Berouw over zonde is beslist noodzakelijk, maar wanhopen aan Gods genade en zich overgeven aan moedeloosheid is dat niet — het is zelfs schadelijk en zondig. Denkt u werkelijk dat Christus de duivel nodig heeft om u tot Hem voor te bereiden? Ongeloof kan nooit tot verlossing leiden.

Ook als de hellehonden van wroeging en angst u niet achternazitten, hebt u de Goede Herder even hard nodig — en bent u even welkom bij Hem. Het is niet nodig om langs de poort van de hel te gaan om in de hemel te komen. Vertrouw op Jezus zoals u bent, en u zult behouden worden. En u, die wél met deze angstaanjagende gedachten wordt gekweld — zou u niet maar al te graag van die last verlost willen worden? Vraag dan niet om zulke onnodige kwellingen, maar kom tot Jezus. Rust, zoals u bent, in Zijn verzoenend bloed, en Hij zal u alles geven wat nodig is om u geschikt te maken voor Zijn Koninkrijk.

Er zijn ook mensen die zich zorgen maken omdat zij menen dat zij te weinig gevoel hebben voor hun zonden. Zij redeneren: *“Ik begrijp dat iedereen die in Jezus gelooft, gered zal worden, maar ik moet eerst mijn zondigheid echt voelen. Ik hoor u spreken over het diepe berouw en de gebrokenheid van geest die velen hebben ervaren, en ik vrees dat ik niets van dien aard heb gevoeld. Mag ik hopen dat Jezus mij kan redden, ondanks mijn ongevoeligheid?”*

Ons antwoord daarop is dit: een gebroken hart is een gave van Gods genade. Het is geen reden waarom Jezus Christus u zou móéten redden, maar het is een onderdeel van de redding zelf. Een mens wordt namelijk niet gered omdat hij een gebroken hart heeft, maar wordt gered door met zijn gebroken hart tot Jezus te gaan en zich op Hem te werpen. Als u dit deel van Gods werk nog niet hebt ervaren, is het juist uw roeping om daarvoor naar Jezus te komen — niet om weg te blijven totdat u denkt het zelf te hebben voortgebracht. Breng uw gevoelens niet mee als aanbevelingsbrief; kom tot Christus zoals u bent, zonder voorwaarden.

Als u tot Jezus zou gaan en zegt: *“Heere, ik heb mijn hart zelf in de juiste staat gebroken; nu zal ik geloven dat U mij kunt redden,”* dan zou Hij wel eens kunnen antwoorden: *“Als u al zoveel hebt*

*kunnen doen, ga dan en doe ook de rest. Als u uzelf geschikt kunt maken voor Mijn genade, maak uzelf dan ook geschikt voor Mijn heerlijkheid.”*

Nee, geliefde vriend — als u nog geen gebroken hart hebt, kom dan juist nu tot Jezus Christus om het van Hém te ontvangen.

*“True belief and true repentance,  
Every grace that brings you nigh,  
Without money,  
Come to Jesus Christ and buy.”*

U hoeft niet eerst zelf iets te doen en daarna pas naar Jezus te gaan voor wat ontbreekt. Het is misplaatst om zo te denken. Het smelten van uw hart in de oven van de liefde is een goddelijk werk — Christus alleen kan dat doen. Kom dus, zondaar met een hart van steen. Kom, met al het vuursteen en graniet dat nog in u is. Kom, ook al voelt u niets, en geloof dat Christus u kan leren voelen. Kom, ook u die als staal bent gehard in de oven van overtreding en gewend bent geraakt aan de zonde. Kom tot Hem, want Hij alleen kan u een hart van vlees geven en het stenen hart uit u wegnemen.

Ik ben ervan overtuigd dat juist zij die treuren over hun gebrek aan gevoel vaak de gevoeligste mensen zijn — maar dat laat ik nu rusten. Want het is een grote vergissing te denken dat wij eerst iets moeten *voelen* en dat Christus ons dáárom vervolgens zou redden. Gevoelens van berouw zijn evenzeer Zijn werk als de verzoening die onze zonden wegneemt. Christus is zowel het begin als het einde van de verlossing. U moet bij Hem beginnen, met Hem verdergaan, en bij Hem eindigen — als er al ooit een einde aan kan komen. Nu hoor ik iemand anders zeggen: *“Ach, maar mijn probleem is dat ik niet kan geloven. Ik heb niet het geloof dat ik nodig heb.”* Welnu, geliefde zoeker, misschien vergist u zich in wat geloof werkelijk is. Denkt u dat u met volledige zekerheid moet geloven vóórdát u gered kunt worden?

Als dat zo is, luister dan goed: het kleinste korreltje waarachtig geloof is voldoende om een mens te redden. Christus in uw armen sluiten, zoals Simeon deed, is de daad van een volgroeide heilige; maar zelfs het aanraken van de zoom van Zijn kleeid is net zo zaligmakend als het omhelzen van Zijn Persoon. Als u geloof hebt — al is het maar zo klein als een mosterdzaadje — dan zal God dat erkennen, versterken en doen groeien; en dat geloof zal u redden. Want het is niet de *hoeveelheid*,

maar de *aard* van het geloof waar de Heere op let. Geloof u in Jezus Christus? Dáár draait alles om. Vergeet nooit dat uw redding niet rust op de kracht van uw geloof, maar op de verdienste van Jezus Christus. Velen kijken te veel naar hun **geloof** en te weinig naar het **voorwerp van hun geloof** — maar juist dáár moeten wij onze ogen op richten. Wanneer wij op Christus zien, groeit ons geloof vanzelf. U kunt zo lang naar uzelf blijven kijken tot u denkt dat er helemaal geen geloof in u is; maar als u naar Christus blijft kijken, zult u uiteindelijk merken dat u eenvoudigweg niet anders kúnt dan in Hem geloven.

Hoe vaak heb ik deze waarheid al niet benadrukt in mijn kleine consistoriekamer achter in de kerk, tegenover mensen die zeiden dat ze niet konden geloven. Dan vraag ik altijd: “Wat kunt u niet geloven? Kunt u God niet geloven? Is Hij soms een leugenaar?”

Vervolgens zeg ik: “Stel dat u tegen mij zou zeggen, wanneer ik u iets vertel: ‘Ik kan u niet geloven.’ Zou ik dan niet meteen vragen: ‘Waarom niet? Wat weet u van mijn karakter dat u denkt dat ik onbetrouwbaar ben?’”

Dan antwoorden ze meestal haastig: “O dominee, zo zou ik het nooit zeggen! Als u mij vertelt dat u zeker weet dat iets waar is, dan geloof ik u. Natuurlijk zou ik u geloven.”

“Welnu,” zeg ik dan, “hoe durft u dan te beweren dat u **Jezus Christus** niet kunt geloven — dat u **God**, de Eeuwige, niet kunt vertrouwen? Welke mogelijke reden zou er bestaan om te twijfelen aan Gods waarheid of om geen geloof te hechten aan wat Jezus Christus heeft gesproken?” Wij kunnen het argument dat u “niet kúnt” geloven, niet aanvaarden. Ontwaakte, levendgemaakte zondaar, op het moment dat God u geestelijk leven schonk om te voelen dat u een zondaar bent, gaf Hij u tegelijk het begin, de kracht, om te geloven in Jezus Christus — de Verlosser der zondaren. Daarom roepen wij u op: **gebruik die kracht**, en vertrouw uzelf, eens en voor altijd, toe aan het volbrachte werk van Christus, de Heere.

Opnieuw horen wij mensen zeggen: “Maar ik geloof niet dat ik gered kan worden, omdat ik niet ben zoals die-en-die.” Welnu, wie is die-en-die? “Mijn lieve grootmoeder,” zegt u misschien, “die zo triomfantelijk is gestorven.”

Ach, u bent nog maar een kind in het geloof en verwacht dat u al zult zijn als uw grootmoeder. U bent pas kort geleden geboren tot het hemelse leven, en toch verwacht u alles te weten en te

kunnen wat een oude, ervaren christen weet en kan. Niemand die een jonge appelboom in zijn tuin plant, verwacht het volgende jaar al overvloedige vruchten, alsof die boom al twintig jaar in de boomgaard heeft gestaan.

Bovendien verwacht de Heere geen vruchten van u om u daarmee aan Zijn genade te laten voldoen — en u hoeft daar ook niet op te wachten. Uw vruchten moeten groeien aan een andere boom: aan de boom waaraan de Verlosser stierf. Van Hém komt alles wat goed is. Wees daarom tevreden met het besef dat u zelf niets goeds in u hebt en niets goeds bént, maar dat al uw goedheid uit Jezus Christus voortkomt.

“Ach,” zegt iemand, *“maar u weet niet hoe slecht ik ben.”* Nee, dat weet ik niet — en u zelf weet het ook niet. U bent tien keer slechter dan u denkt; ja, duizend keer slechter dan u ooit vermoedt. U bent zo verdorven dat u nergens goed voor bent — noch geschikt voor het land, noch voor de mesthoop.

Maar juist zulke mensen is Jezus Christus komen redden — niet de waardigen, de voortreffelijken of de zogenaamd rechtvaardigen, maar hen die nederig zijn in hun eigen ogen, die zichzelf als niets beschouwen en weten dat zij nooit iets kunnen worden, tenzij er een goddelijk wonder aan hen wordt verricht. Dit zijn de mensen naar wie de Heere omziet. Zoals geschreven staat: *“Hij heeft hen die hoogmoedig zijn in de gedachten van hun hart uiteengedreven; Hij heeft machtigen van de troon gestoten en nederigen verhoogd.”* Zo handelt Hij altijd met mensen. Hoe slechter u zichzelf voelt, des te meer hebt u Gods genade nodig — en des te sterker mag uw verwachting zijn dat u die zult ontvangen. Kom, grijp het eeuwige leven door eenvoudig geloof in Jezus Christus. Moge de Geest van God u daartoe leiden.

Ik wil nog één keer spreken over deze moeilijkheden. “O,” zegt iemand, *“maar ik heb nooit vreugde of vrede. Ik hoor anderen die gered zijn zeggen dat ze zo gelukkig en blij zijn.”* Ach, zie — daar staat de deur van het huis van genade wijd open, terwijl u buiten in de vorst en sneeuw blijft staan. Binnen, bij het warme haardvuur, zitten blijde kinderen rondom de tafel; ze zingen vrolijk terwijl ze eten en zich koesteren in het licht van liefde. En u — u staat buiten in de kou en zegt bij uzelf: *“Hoe kan ik ooit binnenkomen? Ik heb het zo koud; ik sta te beven in deze winterstorm, terwijl zij daarbinnen zo gelukkig zijn. Hoe kan ik ooit deel uitmaken van dat gezin, terwijl ik hier nog sta te rillen van de kou?”*

Maar u hoeft die vraag niet te stellen. Daar is de deur — en die staat wijd open! Toen Christus’

handen aan het kruis werden vastgenageld, werd die deur voorgoed geopend, en de duivel zal haar nooit kunnen sluiten. Als u binnenkomt, zult u dezelfde warmte en vreugde ervaren als degenen die al binnen zijn. Maar als u buiten blijft staan, hopen daar de warmte te voelen die binnen wordt genoten – of verwacht hun lied te kunnen meezingen terwijl u nog in de kou staat – dan vergist u zich. De vreugde komt wanneer u het geloof beoefent. **Geloof in Jezus, vertrouw geheel op Hem.** Dat is de handeling waarmee u de drempel overgaat en deel krijgt aan de zegeningen van Gods barmhartigheid. Vertrouw volledig, uitsluitend, en geheel op Hem; en “*gerechtvaardigd door het geloof*” zult u “*vrede hebben met God, door Jezus Christus, onze Heere.*” Moge de Heere het schenken – Hem zij alle eer.

Een van onze vrienden bad onlangs tijdens de gebedsbijeenkomst dat ik Gods volk vanmorgen een “dikke plak” zou geven – zoals hij zijn hongerige kinderen een royale boterham geeft. Dat was een mooi en veelzeggend gebed, en soms probeer ik dat te doen. Maar vanavond heb ik geprobeerd een dunne plak te snijden, want ik heb gehoord dat er scholen zijn waar de plak te dik was voor de kleine mondjes van de kinderen. Daarom heb ik geprobeerd de mijne dun te snijden, zodat, als hier een kind in de genade aanwezig is, het ervan kan eten. Ja, ik zou het zelfs willen verkrumelen en mengen met de melk van het Woord, zodat het geschikt is voor hen die het vaste voedsel nog niet kunnen verdragen.

Mijn vurige gebed is dat de Heilige Geest de zwakken zal helpen om ervan te eten – en zich erin te verheugen.

II. Echter, ik heb aangegeven dat ik in het tweede deel meer zou doen dan alleen de stenen verwijderen – en dat zal ik ook doen. Want ik zal u wijzen naar Hem, DIE DE WEG, DE WAARHEID EN HET LEVEN IS, die de struikelblokken al uit de weg heeft geruimd. Reiziger naar de hemel, pelgrim van de nacht, richt uw blik op de Leidsman van onze redding – **Jezus Christus van Nazareth, de Zoon van God** – en zie hoe Hij in de woestijn een weg heeft bereid en een pad door de wildernis heeft geopend. Als u naar Hém kijkt, zullen de kromme wegen recht worden, de ruwe paden vlak, en zult u de redding van God zien.

Ik verzoek u eerst te zien op Hem, zoals Hij op aarde wandelde – als de Zoon des mensen. Want om de mensheid te verlossen, was het noodzakelijk dat God zelf de menselijke natuur aannam – dat arme, zwakke schepsel dat mens heet – en die in volmaakte eenheid met Zijn goddelijke natuur op

Zich nam. Ik moet bekennen: als ik nooit uit de openbaring had vernomen dat de mysterieuze, goddelijke, almachtige Geest die alle dingen geschapen heeft, werkelijk naar deze aarde is afgedaald en een lichaam van vlees en bloed heeft aangenomen, dan zou ik mij dat nooit hebben kunnen voorstellen. Het zou mij zelfs nooit in gedachten zijn opgekomen. En nu ik het weet, en er zeker van ben, verbaas ik mij er nog steeds diep over.

Toen de engelen God zagen in menselijke gedaante, vervulde verwondering hen. Het was een van de grote heilsgeheimen dat Hij aan engelen verschenen is – en sindsdien zijn zij nooit opgehouden zich hierover te verbazen. Zondaar, om u te kunnen redden, moest God in menselijke gedaante onder ons wonen. **Hij is hier geweest!** Ja, Hij is hier geweest – dat glorieuze feit is even zeker als verbazingwekkend. Hij sliep aan de borst van een vrouw in Bethlehem, Hij werd ingebakerd zoals andere kinderen. **God is bij ons geweest.** Als mens werkte Hij in een timmermanswerkplaats; Hij at en dronk onder de mensen, Hij sliep en leed zoals mensen dat doen. Hij is hier geweest – **God is mens geworden om zondaars te redden.** En als dat waar is, wat zou er dan nog onmogelijk zijn?

Het was nodig dat Jezus Christus een tijdlang op aarde verbleef en daden van liefde verrichtte. We hebben er zojuist enkele gelezen in de avondlezing: Hij genas zieken, maakte de blinden ziende en wekte zelfs de doden op. Ja, de Verlosser is hier geweest en heeft doden opgewekt – zou Hij dan u niet kunnen opwekken? Zijn macht is niet verminderd. Hij is nu in de hemel zelfs groter dan Hij ooit hier beneden was.

Zou Hij uw ogen en oren niet kunnen openen, uw stotterende tong niet kunnen losmaken, of uw slapende ziel niet nieuw leven kunnen schenken, zodat u opspringt als een hert? Ja, Hij kan het doen – Hij kan het vannacht nog doen. En wie weet, misschien zult u, hoewel u zwaar beladen hier bent gekomen, straks deze kerk verlaten met een hart dat bijna danst van vreugde, omdat u kunt uitroepen: “De Heere Jezus heeft mij – ja, mij – gered!”

Ik zeg u: de vleesgeworden Christus en de werkende Christus op aarde zijn twee grote openbaringen – of beter gezegd, twee fasen van één en dezelfde glorieuze verschijning – en zij verwijderen de stenen uit het pad van de zondaar.

Maar, geliefden, ik verzoek u vooral dat u uw ogen van uw hart richt op het meest indrukwekkende schouwspel van allemaal. Het was noodzakelijk dat de Zoon van God in menselijke gedaante zou sterven, opdat u gered zou kunnen worden. Dat Hij op aarde leefde, kan ik mij nog enigszins

voorstellen – maar dat Hij stierf? Wie kan dat werkelijk bevatten? God was in Christus toen Hij stierf aan het vervloekte kruis. Hij die de hemelen uitspande, de aarde vormde en de bergen oprichtte, was hier – hier op aarde, in de gedaante van een mens.

De soldaten kwamen en grepen Hem in de hof, alsof Hij een misdadiger was. Ze brachten Hem naar de zaal van Pilatus, waar ze Hem geselden, in het gezicht spuwden, met doornen kroonden en Hem veroordeelden om Zijn kruis te dragen. Ze joegen Hem voort – Hem, de eeuwige God in menselijke gedaante – door de straten van Jeruzalem. Vervolgens wierpen zij Hem op Zijn rug op de dwarsbalk en dreven de wrede spijkers door Zijn gezegende en tedere handen en voeten.

Daarna richtten zij het kruis op en sloegen het met kracht in de aarde, todat al Zijn beenderen ontwricht raakten. En Hij riep: *“Als water ben ik uitgestort, ontwricht zijn al mijn beenderen.”*

Hij was het die kort daarvoor nog de zang van engelen had gehoord, voor wiens voeten serafijnen en cherubijnen zich in aanbidding neerbogen. En toch werd Hij nu aan die bloedige boom genageld en opgeheven – en daar stierf Hij in onuitsprekelijke pijn. Die pijn laat zich niet beschrijven, want niemand kent de diepte van die verschrikking. God verliet Hem; de Vader keerde Zijn aangezicht van Hem af, en in de bitterheid van Zijn angst riep Hij: *“Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?”* Zo stierf Hij aan het kruis, en in die dood droeg Hij de straf die verschuldigd was wegens de zonden van allen die in Hem zouden geloven. Hij leed in hun plaats – een lijden dat gelijkwaardig was aan de straf die zij zelf hadden moeten ondergaan, als zij in de hel waren geworpen.

Nu dit is volbracht, is zaligheid niet alleen mogelijk, maar ook verworven. **Geloof dat, zondaar!** Welke steen ligt er nog op de weg, nu Jezus gestorven is? God heeft verzoening gebracht: de eeuwige God zelf heeft de zonden van de mensheid weggedragen.

Waarom aarzelt u nog? Kom – haast u naar het kruis. Aanschouw dat wonderbaarlijke schouwspel van goddelijke liefde, en terwijl u aanschouwt, zult u leven; want *“er is leven in een blik”* op Jezus – leven voor ieder die in Hem rust.

Echter, ik wil u een nog heerlijker gezicht tonen dan dit. Het vorige tafereel is diep bemoedigend, maar dit is nog bemoediger. **Kijk daar!** Kijk daar – het graf waarin Hij lag. Zij namen Hem van het kruis, wikkelden Hem in specerijen en fijn linnen, en legden Hem neer in het graf. Maar zie – **Christus is er niet.** Het graf is leeg. Daar ligt het laken, daar liggen de grafkleden, maar Hijzelf is er niet meer. Waar is Hij? Hij is verschenen in de volle glorie van de opstanding en sprak tot de

vrouwen: “Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren.” Hij stierf om de zonden van de mensheid te dragen, maar Hij leeft weer tot rechtvaardiging van Zijn volk.

En waarom leeft Hij? Omdat er geen schuld meer is die Hem als gijzelaar in het graf kon vasthouden. Alle schuld die Hij op zich nam, heeft Hij volledig weggedragen. Hij heeft die begraven — zij is verdwenen. Onze zonden zijn van ons weggenomen toen Hij stierf, en nu, in Zijn opstanding, zijn zij ook van Hem weggenomen. De opgestane Heere heeft *“een einde gemaakt aan de overtreding, de zonde bedekt, en eeuwige gerechtigheid aangebracht.”*

Wie zou niet geloven in een **opgestane Christus**? Als God mijn Borg heeft vrijgelaten, dan wéét ik dat ook ik vrij ben. Als Christus, mijn Plaatsvervanger, voor mijn zonden in de koude kerker van Jozefs graf lag, prijs ik Hem voor die liefde. Maar als ik zie dat Hij uit dat graf verrezen is, prijs ik Hem des te meer — want dan weet ik dat mijn zonden verdwenen zijn, zonder spoor, zonder overblijfsel.

*“Mijn ongerechtigheid is bedekt,  
ik ben vrij van veroordeling.”*

Want **Christus is opgestaan uit de dood**. O zondaar, ik bid tot God dat Hij u zachtmoedig leidt tot het verstaan van dit heilige mysterie van de opstanding, en dat Hij u vanavond Zijn vrede schenkt. Maar dat is nog niet alles. Hef nu uw ogen op — van de tuin naar de top van de Olijfberg. **Zie!** Daar stijgt Hij op, onze Heere, omhoog naar de hemel. Zijn discipelen staan Hem na te kijken, en terwijl zij Hem aanstaren, vaart Hij op. Hij stijgt hoger en hoger, totdat een wolk Hem aan hun ogen onttrekt. Toch, al verbergt de wolk Hem, het oog van het geloof ziet er dóórheen — en wij mogen de engelen aanschouwen die Hem tegemoetkomen op Zijn glorieuze weg naar de Vader.

*‘Zij brachten Zijn wagen uit de hoge  
Om Hem naar Zijn troon te voeren,  
Sloegen juichend hun vleugels samen en riepen:  
‘Het glorierijke werk is volbracht!’  
‘Heil, o Prins,’ zo roepen zij, ‘voor eeuwig heil,  
Wiens ongeëvenaarde liefde  
U bewoog deze glorierijke rijkdom  
En de heerschappijen daarboven te verlaten.’*

Hoort u hun gezang niet, terwijl zij de gouden poorten van het nieuwe Jeruzalem naderen? Zij zingen: “Heft uw hoofden op, o poorten, en verheft u, eeuwige deuren, opdat de Koning der ere binnengaat!” Hoort u de wachters boven de poort niet, wanneer zij de stoet toeroepen: “Wie is toch die Koning der ere?” En hoort u opnieuw het antwoord: “Heft uw hoofden op, o poorten, en verheft u, eeuwige deuren, opdat de Koning der ere binnengaat!”

Hij gaat binnen; zijn Vader ontvangt Hem. “Welgedaan,” zegt Hij, “welgedaan.” Hij zetelt aan de rechterhand van zijn Vader, want zijn werk is volbracht. Er is geen offer meer nodig; nooit zal er nog een offer worden gebracht.

Maar terwijl Hij daar zit, let op wat Hij doet: Hij pleit voor ons. Hij pleit! Hij pleit! En voor wie pleit Hij? Voor met bloed gekochte zondaren. Hij pleit voor allen die door Hem tot God naderen – voor u, als u nu op Hem vertrouwt.

Al waart u de meest verdorven zondaar uit de hel, Hij pleit voor u, als u op Hem vertrouwt. U mag geheel verloren, geruïneerd en veroordeeld zijn geweest – losbandig en verdorven, ja, alles behalve reeds verdoemd – maar wanneer u op Hem vertrouwt, is er oneindige barmhartigheid in Zijn hart en oneindige kracht in Zijn pleidooi.

O, dat ik wist hoe ik het evangelie moest prediken! Och, had ik maar een bazuin waarmee ik zo luid kon blazen dat ieder oor het horen moest! Zult u Christus verwerpen? Ik bid dat u dat niet doet. Doet u het toch, dan is het op eigen rekening. Als ik van deze preekstoel nu naar de rechterstoel van God werd geroepen, zou ik durven zeggen dat ik heb geprobeerd u alle troostrijke waarheden over mijn Meester te verkondigen die ik ken. Als ik u naar de Verlosser toe kon wenen, ik zou het doen. Als mijn armen om uw hals u tot Hem konden trekken, mijn broeders, ik zou het met vreugde doen. Maar wat kan een sterveling méér doen?

Verwerpt u mijn Meester, of wilt u Hem ontvangen? Ik zou willen doen zoals eens de Romeinse gezanten bij de koning van het Oosten: zij trokken een cirkel in het zand en zeiden, “Als u deze cirkel verlaat zonder te antwoorden, verklaart u de oorlog of sluit u vrede. U moet nu besluiten.” Zo trek ik vanavond een cirkel om u heen en zeg: “Blijf in die kerkbank zitten totdat u hebt gekozen: Christus of de zonde, de hemel of de hel, geloof of ongeloof.”

Moge de Heilige Geest u helpen een genadige beslissing te nemen, zodat u kunt zeggen: “Ik zal geloven; Heere, kom mijn ongeloof te hulp. Ik stel, of ik nu gered word of verloren ga, mijn vertrouwen op het volbrachte werk van de opgestane Heere.” Moge de Heere het u schenken, om

Jezus' wil. Amen.

